

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 11.Gf.40.023/2024/5.

A felperes:

új felszámoló neve (cím4, felszámolóbiztos: felszámolóbiztos) felszámoló által képviselt
felperes1

cím1.

A felperes képviselője:

Dr. Kalinowski Márton Tadeus kamarai jogtanácsos

cím4

Az alperes:

alperes1

cím3

Az alperes képviselője:

Holzmann Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Holzmann Olivér ügyvéd)

cím2

Az eljárás tárgya: gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének
megállapítása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 34.G.41.678/2023/12-II. számú ítélet

A fellebbezéssel támadott határozat kelte: 2023. november 28.

A fellebbezést benyújtó fél: az alperes 13. sorszám alatt

í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint + áfa első- és másodfokú ügyvédi munkadíjból, valamint 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetékből álló perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 36.000 (harminchatezer) forint kereseti illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 12-I. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az alperes, mint a felperes1 (a továbbiakban: adós) volt vezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét, 2020. április 8. napját követően vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben az adós gazdasági társaság vagyona 4.971.699 forinttal csökkent.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 375.000 forint perköltséget, továbbá kötelezte az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg a Magyar Állam javára 36.000 forint le nem rótt kereseti eljárási illetéket.

[2] Az elsőfokú ítélet ténymegállapításai szerint:

Az adós 2008. május 1. napján alakult és az alperes 2019. május 28. napjától a felszámolás elrendeléséig látta el a vezető tisztségviselői feladatokat.

[3] Az adóssal szemben indult adóhatósági eljárás során megállapított adóhiány és egyéb jogcímen fennálló 21.652.893 forint adótartozás kapcsán a 2020. augusztus 14-én kezdeményezett végrehajtási eljárás eredménytelensége miatt 2020. november 10-én az adóhatóság felszámolási eljárás iránti kérelmet terjesztett elő. A 2021. március 22-ei kezdő időponttól elrendelt felszámolási eljárásban felszámolóként az felszámoló neve került kijelölésre, majd 2022. február 27-étől az államot illető bünygyi hitelezői igényre tekintettel az adós új felszámolója a új felszámoló neve

[4] Az adós felszámolási eljárásában összesen 25.557.354 forint hitelezői igényt tartott nyilván a felszámoló. A 2022. március 3-án kelt átadómérleg szerint az adósnak tárgyi eszközei nem voltak, pénzeszköze 45.000.000 forint volt.

[5] Az adós ellen folyó büntetőeljárásban 2019. március 21-én a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (a továbbiakban: NAV) nyomozóhatósága vagyonelkobzás biztosítása végett 5.091.000 forint erejéig lefoglalást, az adóssal szemben előreláthatólag kiszabásra kerülő pénzbírság biztosítása érdekében 15.273.000 forint erejéig zár alá vételt rendelt el.

A Budai Központi Kerületi Bíróság 2019. szeptember 2-án 3.552.000 forint összegű zár alá vételt rendelt el az adós bankszámláján bünygyi hitelezői igény előzetes biztosítására.

[6] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az adós a 2019. évi üzleti évre vonatkozó beszámolójában, amelyet 2020. április 28-án fogadott el, az előtte ismert adóvizsgálat következményét nem tüntette fel, „azonban a rendelkezésre álló adatok tanúsága szerint a felperesi gazdasági társaság 2020. január 1. napján 21.000.000 forintot meghaladó adótartozással rendelkezett”.

[7] 2020. május 4. napján az adós és annak tagja tag2 adósságrendezési megállapodást kötött, amely szerint az adós tulajdonát képező eszközök 4.971.699 forint könyv szerinti értéken a tag részére átadásra kerültek. Megállapodásuk szerint az adósnak nyújtott tagi kölcsön erejéig tag2 tag az adós meglévő működő vagyontárgyait nyilvántartási értéken kapta meg.

[8] Átadásra került tag2 részére Apple Iphone 6 s 128 GB 8 40.299 forint, bútor neve Bela bútor 119.683 forint értékben, Dacia Dokker tehergépkocsi 792.244 forint értékben, Dell Vostro 3568 black notebook 129.015 forint értékben, Ford Ranger tehergépkocsi 2.676.745 forint értékben, eszköz neve 106.316 forint értéken, Scooter sample 2 db 341.249 forint értéken, Scooter self-balancin 4 db 178.587 forint értéken, Selecnine tv 73.433 forint értéken, ülőbútorok 83.565 forint értéken.

[9] A felszámoló felhívására tag2 tag 2021. június 29-én e-mailban az átvett adósi vagyronról az alábbi tájékoztatást adta: „Jelzett eszközökből az alábbiakat már évekkkel ezelőtt kidobtam, mivel azok tönkrementek, elhasználódtak, javításoknak nem volt értelme: 1 db bútor neve bútor, 1 db ülőbútor, 1 Iphone (2018-ban akku tönkrement, javíthatatlan) (más, működő telefonkészüléket tudok helyette adni, originál dobozában),

Güde fűrés (lapja megszorult és a motor leégett) (másik körfűrészt tudok helyette adni, ami még működik is),

Dell laptop (adatlap tönkrement), (másik, talán még működőt, tudok helyette adni),

TV tönkrement, de ha akarja átadom, még megvan,

„Scooter Self ballancing- ból” 3 db akkuja kifojt és szétmarta még a polcot is, ezért ki lett dobva, egy db eredeti csomagolásban megvan.

Az alábbiak részben, vagy egészben megvannak: „Scooter Sample” 2 db segway teljesen megvan, talán még működőképesek is, Dacia Dokker (ma szervizelték), Ford Ranger.

A két darab gépkocsit meg kívánom tartani, mivel mindkettőt saját költségemen javíttattam meg.

A Daciat oldalról nyomták telibe, a Fordnak pedig mindkét első sárvédőjét és a plató ajtót törték meg. Kérem tájékoztasson, hogyan tudom ezeket megtartani.”

[10] A felszámoló felhívására sem az ügyvezető, sem a tag az adósságrendezési megállapodásban felsorolt vagyontárgyakat nem adta át a felszámoló részére.

[11] A felperes a 2022. augusztus 23-án benyújtott keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulata alapján kérte az alperes felelősségének megállapítását. Az elsőfokú bíróság a 34.G.41.841/2022/14-II. számú ítéletében megállapította az alperes vezetői felelősségét 25.557.354 forint adósi vagyonsökkenés tekintetében.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 12.Gf.40.123/2023/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A végzésének indokolásában előírta, hogy a megismételt eljárás során mindenekelőtt az anyagi pervezetés körében szükséges a felek tájékoztatása, a felperes által felhívott jogszabályhely alapján az őket terhelő bizonyítási kötelezettségről, különös tekintettel a „vagyonsökkenés” és „a hitelező követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat” törvényi tényállási elem közötti lényegi különbségre. Felhívta a figyelmet, hogy az elsőfokú bíróság a törvényi tényállás első fordulata alapján állapította meg a vezető tisztségviselő felelősségét, amelyre a felperes keresetében nem hivatkozott.

[12] A felperes a megismételt eljárásban módosított keresetében a Cstv. 33/A. § (1)-(3) bekezdés alapján elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós volt ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona 4.971.699 forint összeggel csökkent.

Másodlagosan annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós volt ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, emiatt a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulhat.

A perköltségigényét 250.000 forint jogtanácsosi munkadíjban és a kereseti eljárási illeték összegében határozta meg.

[13] A felperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete időpontjaként 2020. április 8. napját jelölte meg, amikor az alperes átvette az adóhatóság vizsgálatáról készült jegyzőkönyvet. Érvelése szerint az adós 2020. évi beszámolója alapján is megállapítható, hogy fizetéseképtelen helyzetbe került, mert a saját tőkéje negatívvá vált. Tehát az adósságrendezési megállapodást (2020. május 4.) megelőzően, a NAV adóhiányt megállapító határozatának kézhezvételekor a fenyegető helyzet bekövetkezett. Az adósságrendezésre már a NAV adóhiányt megállapító határozatának kézhezvételét megelőzően, annak várható tartalma ismeretében került sor. Előadása alátámasztásaként hivatkozott arra, a fenyegető helyzet fennálltát tanúsítja az alperes felszámoló részére 2022. augusztus 4-én írt levele azon része is, amelyben arról ad tájékoztatást, hogy a gépkocsi fenntartását, adóját, biztosítását, javításait hónapok óta nem volt miből fedezni.

[14] A felperes azt állította, hogy a 2020. május 4-én kötött adósságrendezési megállapodással az ügyvezető és a tag jogszerűtlenül elvonta a hitelezők elől az adós vagyont, mert az adós vagyona 4.971.699 forinttal csökkent. Álláspontja szerint a tag egyben árnyékvezetőnek is minősül, mivel az adós egyedüli tagja a magánéletben az ügyvezető partnere volt.

Hangsúlyozta, hogy adósságrendezési megállapodás megkötésével az adós az aktív vagyont adta át a tag részére.

[15] Másodlagos kereseti kérelme körében arra hivatkozott, hogy a tagi kölcsön visszafizetése szükségképpen meghiúsítja a többi hitelező kielégítését. Úgy vélte, a NAV a megállapodás megkötésekor már hitelezőnek minősült, mivel a megállapodás létrejöttét megelőzően, 2020. április 8-án közölte hitelezői igényét. A felelősséget megalapozó „más okot” az adós a 4.971.699 forint könyv szerinti értékű eszközeinek a tagi kölcsön fejében történő átadásában jelölte meg. A tagi kölcsönrel kapcsolatos „h” kategóriába sorolandó igény teljesítésével az alperes a többi hitelező kielégítési alapját vonta el.

[16] Nem tartotta alaposnak azt a védekezést, hogy az alperes az adós adótartozásáról csak 2020. május 4. napját követően értesült, mert az adóhatósági intézkedések alapján alappal kellett következtetnie arra, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe fog kerülni.

[17] Az alperes a kereset elutasítását kérte, perköltségigényét 850.000 forint + áfa összegben jelölte meg, amely magába foglalta az alap- és megismételt eljárásban felmerült

ügyvédi munkadíjat is. Az alperes csatolta az adóhatóság 2020. június 2-án kelt elsőfokú, de még nem jogerős határozatát, amely az adós számára 21.576.000 forint összegű, különböző jogcímenek fennálló fizetési kötelezettséget írt elő. Vitatta, hogy 2020. április 8. napján az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete fennállt volna, mivel akkor az adótartozás még nem állt fenn. A büntető eljárásokhoz kapcsolódó kényszerintézkedések elrendelésekor sem volt megállapítható, hogy a cégnek adótartozása lenne. A kényszerintézkedés nem egy tartozás deklarálása, hanem egy jövőbeni bizonytalan eseménytől, a tag bűnösségének jogerős megállapításától függő ésösszecszerűségében nem végleges, adók módjára behajtandó követelés fedezetének a biztosítása.

Állította, hogy az adósságrendezési megállapodás létrejöttékor legfeljebb arról tudhatott, hogy adóhatósági eljárás indult az adóssal szemben, így jogszerűen járt el, amikor az adótartozást a 2019. évi beszámolóban nem tüntette fel, hiszen az akkor még nem állt fenn. Úgy vélte, nem kellett alappal következtetnie arra, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe fog kerülni, ez ugyanis jövőbeli bizonytalan események bekövetkezésétől függött. Nem várható el a vezetőtől, hogy a társaság esetleges tartozásának keletkezésével fenyegető eljárás mikénti kimenetelét előre felmérje. 2020. első felében a végrehajtási eljárás megindításáig az adós fizetőképese volt. Az adósnak ugyan nem volt üzleti tevékenységből származó bevétele, azonban a bankszámla zárolásából adódó likviditási nehézségek ellenére az esetleges fizetési kötelezettségeit tagi kölcsönből fedezni tudta. A tag hitelezőnek minősült a tagi kölcsön nyújtása következtében, így az adósságrendezési megállapodás megkötésével az adós hitelezői igényt elégített ki, ezért nem vonta el a szervezet vagyonát a hitelezőktől, hanem éppen az egyik (az egyetlen) hitelezőt elégítette ki, az erre irányult megállapodás pedig a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése előtt jött létre. Az adóhatósági határozat jogerőre emelkedésének napja 2020. július 4-e volt. Ettől az időponttól volt elvárható az alperestől az adós működése során az összes hitelező érdekeinek figyelembevétele.

Hangsúlyozta, hogy az adósnak 2020. április 8. napján, illetve 2020. május 4. napján nem volt más hitelezője, csak tag2.

Álláspontja szerint, amennyiben nincs az adósnak hitelezője, akkor hitelezői érdek sem létezik, ha nem létezik hitelezői érdek, akkor nincs mit figyelembe vennie a vezető tisztségviselőnek. A 2020. május 4-én létrejött megállapodás időpontjában az adósnak egyetlen hitelezője volt, e hitelező fennálló követelésére elegendő saját fedezettel rendelkezett, ezáltal a hitelezői érdeket figyelembe véve járt el, amikor ezen hitelező igényét a cég saját vagyonából elégítette ki. Ezzel az adós kötelezettségállománya 4.900.000 forinttal csökkent.

Hangsúlyozta, nem felelhet azért, mert az adóssal szemben bejelentett 25.557.354 forint összegű hitelezői tartozás kielégítetlen maradt. Kiemelte, hogy az adósságrendezési megállapodás megkötésekor a NAV nem minősült az adós hitelezőjének. Csak egy lehetséges potenciális hitelező volt, aki a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel a 3. § c) pontjára – ekkor még nem részesül védelemben.

[18] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta a Cstv. 33/A. § (1), (3), (4), (5) bekezdése alkalmazásával. A Pp. 265. § (1) bekezdése értelmében a felperesre terhelte az elsődleges kereseti kérelme vonatkozásában a bizonyítási kötelezettséget, ennek során elsődlegesen a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezésének az időpontját kellett igazolnia.

[19] Elfogadta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjaként a felperes által megjelölt 2020. április 8. napját, amely a NAV ellenőrzés megállapításait tartalmazó vizsgálati jegyzőkönyv alperes általi átvételének napja. Ennek indokaként jelölte meg, hogy a 2020. évre közzétett éves mérleg adatai ugyan nem tartalmaznak adatot 2020. április 8. napjára, azonban az éves beszámoló kiegészítő melléklete nem utal arra, hogy 2020. április 8. napján az adós aktív vagyona elegendő lett volna az egy éven belüli kötelezettségek kielégítésére, és ezt támasztja alá az is, hogy a NAV által megállapított adótartozást nem tudta megfizetni.

[20] Értékelése szerint a volt vezetőnek kellő gondosság mellett fel kellett ismernie, hogy az adós a tartozásait esedékességkor nem tudja kiegyenlíteni. Ezen megállapítását arra alapozta, hogy az alperesnek ismernie kellett a büntetőeljárásban keletkezett, zár alá vétel elrendeléséről szóló határozatokat. Az adóhatóság jegyzőkönyvét 2020. április 8-án átvette, ebben az adóhatóság olyan gazdasági eseményeket tárt fel, amelyek nem valósultak meg, ugyanakkor a teljesítésükről a számlák befogadásra kerültek. Az alperes úgy nyilatkozott a 12. sorszám alatti jegyzőkönyv tanúsága szerint, hogy a NAV jegyzőkönyvben, illetve a határozatban foglaltakkal szemben azért nem nyújtott be jogorvoslatot, mert nem állt a társaság rendelkezésére olyan vagyon, amely biztosította volna a jogorvoslati eljárási illeték megfizetését.

Mindezek ellenére az alperes 2020. május 4-én adósságrendezési megállapodást írt alá az adós volt tagjával. Az elsőfokú bíróság érvelése szerint a kialakult bírói gyakorlat alapján a hitelező fogalma nem szűkíthető le a felszámolási eljárásban hitelezőként bejelentkező személyekre és szervezetekre. A megtámadási jog akkor is gyakorolható, ha az a hitelező, akit az adós előnyben részesített, nem jelentkezik be hitelezőként a felszámolási eljárásba. Az adós hitelezőinek az érdeke azt kívánta meg, hogy a tagi hitelt nyújtó tag a saját követeléséhez a Cstv. kötelező kielégítési sorrendre vonatkozó szabályai folytán másokat megelőzően ne jusson hozzá és ezzel a társaság vagyonát ne csökkentse.

Okfejtése szerint a tag részéről a társaságnak nyújtott tagi hitel és a harmadik személyekkel, mint hitelezőkkel szembeni tartozás ugyanúgy a céggel szembeni követelésnek minősül, azonban a 33/A. § (1) bekezdésében szabályozott magatartás szempontjából másként kell megítélni a kívülálló hitelezőt és a társaság tagját, mint tagi kölcsönt nyújtó személyt. A tag által nyújtott kölcsönnek a társaság vagyonából történő visszafizetése szükségképpen megghiúsítja a többi hitelező követelésének a kielégítését. Jelen esetben az adósságrendezési megállapodásra tekintettel tag2 nem jelentett be az adóssal szemben hitelezői igényt, amennyiben bejelentett volna, úgy az a nyilvántartásba vett hitelezői igények kielégítését követően teljesülhetett volna. Hivatkozott arra, hogy a bírói gyakorlat szerint a vezető tisztségviselők és cégeik által nyújtott szolgáltatás ellenértékének az adós vagyonából történő kifizetése, a tagi kölcsönök, vagy a kölcsön visszafizetése szükségképpen megghiúsítja a többi hitelező követelésének kielégítését. Nem fogadta el az alperesnek azt a védekezését, mely szerint nem volt tőle elvárható, hogy jövőbeni bizonytalan események függvényében azokat előre látva végezze a cég vezetését.

[21] Hivatkozott arra is, hogy a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 41. § (1) bekezdése értelmében céltartalékot kellett volna képezni.

[22] Mindezekből arra következtetett, hogy az alperesnek, mint vezető tisztségviselőnek a számviteli törvény szerinti óvatosság elve alapján eljárva gondoskodnia kellett volna olyan fedezet biztosításáról, amely az adóhivatal által megállapított adóhiány kielégítését biztosította volna. Megítélése szerint az alperes mint vezető tisztségviselő által megkötött adósságrendezési megállapodás nem csak ellentétes az óvatosság elve szerinti eljárással, hanem olyan vagyonsökkentő magatartás, amely nem szolgálja teljeskörűen a hitelezők érdekét és ennek következtében az adós gazdálkodó szervezet vagyona 4.971.699 forinttal csökkent.

[23] A felperes másodlagos kereseti kérelmét alaptalannak találta, mivel e körben a Pp. 265. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a hitelezői követelések más okból, teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulásának lehetőségét nem valószínűsítette, erre tekintettel az alperes felelősségét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének első fordulata alapján állapította meg.

[24] Nem találta megalapozottnak az alperes azon védekezését, mely szerint 2020. április 8-án a NAV nem minősült hitelezőnek. Megállapította, hogy a Cstv. 3. § (1) bekezdés ca) pontja nem alkalmazható, mivel 2020. április 8-án az adófizetési kötelezettséget megállapító határozatot az adóhatóság még nem hozta meg, ugyanakkor a Cstv. 3. § (1) bekezdés c) pontjában előírtak teljesülése esetén is bekövetkezik a hitelezői státusz. Álláspontja szerint az alperes a NAV jegyzőkönyvét átvette, az tartalmazta az adóellenőrzés megállapításait, az adósságrendezési megállapodás aláírásakor tehát már tudomással bírt a NAV igényéről és az adós vagyoni helyzetéről. A NAV adóhiányt megállapító határozatát az alperes nem vitatta.

[25] Az elsőfokú bíróság pervesztességére tekintettel az alperest kötelezte a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperes perköltségének megtérítésére. A felperesnek járó jogtanácsosi munkadíj összegét 375.000 forintban állapította meg, amely az alapeljárásban felmerült 250.000 forintból és a másodfokú – hatályon kívül helyező – végzésben megállapított 125.000 forintból tevődött össze. Az alperest kötelezte a le nem rótt 36.000 forint eljárási illeték megfizetésére is.

[26] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést az ítélet megváltoztatása és a felperes keresetének elutasítása iránt, valamint kérte a felperest a felmerülő perköltségben marasztalni az IM rendelet szerint azzal, hogy áfakörbe tartozik. Jogorvoslati kérelme indokolásában előadta, az elsőfokú bíróság nem megfelelően alkalmazta a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében és Cstv. 3. § c) pontjában foglaltakat, amely az ítélet megalapozatlanságát eredményezte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben tévesen, részben irratellenesen állapította meg.

- Az ítélet 11. pontjában tévesen szerepelt a cég pénzeszköz állományának megjelölése, az nem 45.000.000 forint, hanem 45.000 forint volt.

- Az ítélet 16. pontja téves ténymegállapítást tett: felperesi társaságnak 2020.01.01. napján nem volt 21.000.000 forintot meghaladó adótartozása.
- Az ítélet 17. pontjában tag2 és az alperes, mint a társaság tagjai kerültek megjelölésre, ezzel szemben a társaságnak csak egy tagja volt, tag2. Alperes a társaság ügyvezetője volt.
- Az ítélet 18. pontjában szerepelt, hogy tag2 a tagi kölcsöne erejéig kapja meg a cég vagyontárgyait. A peradatok szerint azonban tag2nak az adósságrendezési megállapodásban szereplő elszámolási összeget meghaladó mértékű tagi kölcsön követelése állt fenn.

[27] Az alperes a korábbi előadásait fenntartotta, azokat kérte a fellebbezés elbírálásánál figyelembe venni. Kiegészítésként előadta: a jogvita elbírálásánál a felperes az alperes egyetlen, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szempontjából értékelendő felróható magatartásaként a 2020. május 4-ei megállapodás megkötését jelölte meg, így az eljárás tárgyát ennek vizsgálata képezte. Az alperessel szemben 2020. július 4-én született meg a jogerős és végrehajtható hatósági határozat, ami az adóssal szembeni NAV követelést tartalmazta. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése azokat a személyeket részesíti jogi védelemben, akik a Cstv. szerint hitelezőnek minősülnek. A Cstv. 3. § c) pontja szerint az minősül hitelezőnek, akinek „az adóssal szemben jogerős és végrehajtható bírósági, véglegessé vált és végrehajtható hatósági határozaton vagy más végrehajtható okiraton alapuló nem vitatott vagy elismert lejárt pénz- vagy pénzben kifejezett vagyoni követelése van”.

[28] A NAV 2020. május 4-én nem minősült a felperes hitelezőjének, így a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti, a hitelezőket megillető jogi védelemben sem részesülhetett. Az alperest 2020. május 4-én a perbeli megállapodás megkötése idején nem terhelte a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti azon kötelezettség, hogy vezetői feladatait a hitelezői érdekek figyelembevételével lássa el. Ebből következően az alperes nem tanúsított és nem tanúsított a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint neki felróható magatartást. Ezen megállapítások pedig a kereset elutasítását kell hogy eredményezzék.

[29] Hivatkozott a Kúria Kfv.I.35.394/2019/10. számú határozatára, amely az álláspontja szerint a védekezését alátámasztja. A fenti határozat értelmében az adóhatóság mindaddig nem volt az adós hitelezője, amíg az adótartozást megállapító határozata (2020. július 4-én) jogerőssé és végrehajthatóvá nem vált. Tekintettel arra, hogy a NAV 2020. május 4-én nem minősült a felperes hitelezőjének, így a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alkalmazásának sincs helye.

[30] Utalt arra is, hogy a perbeli megállapodás a cég vagyonát nem csökkentette, mivel a cég akkori egyetlen hitelezőjének kielégítését eredményezte.

[31] Fenntartotta azon korábbi előadását, mely szerint egy még meg sem hozott határozat „várható tartalmának ismerete” jogilag nem értelmezhető kategória. Az adósságrendezési megállapodás a NAV határozat jogerőre emelkedése, sőt annak meghozatala

előtt jött létre, így a vezető tisztségviselőtől nem elvárható, hogy előre lássa a határozat tartalmát, valamint, hogy az jogerőre is fog emelkedni.

[32] A felperes az alperes fellebbezésére tett észrevételében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte és az alperes perköltségben történő marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a jogszabályokat helyesen alkalmazva megfelelő ítéletet hozott. Az alperes által iratellenesként felsorolt pontatlanságok a döntést érdemben nem befolyásolták, azok az ítélet megváltoztatásának alapját nem képezhetik. Ezekre tekintettel az alperes a fellebbezésében nem is kért hatályon kívül helyezést.

[33] Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a hitelező fogalma nem szűkíthető le a felszámolásban hitelezőként bejelentkező személyekre és szervezetekre, továbbá, hogy az adós hitelezőinek az érdeke azt kívánja, hogy a tagi hitelt nyújtó tag a Cstv. kötelező sorrendiséget előíró szabálya ellenére másokat megelőzően ne jusson a saját követeléséhez, és ezzel a társaság vagyonát ne csökkentse. Egyetértett az elsőfokú bíróság azon indokolásával, mely szerint a perbeli megállapodás nem szolgálta a hitelezők érdekeit és ezzel az adós vagyonát csökkentette. Vitatta, hogy nem várható el az alperestől, hogy előre lássa az adóhatósági határozat tartalmát, valamint tudja azt, hogy az jogerőre fog emelkedni, hiszen azon magatartásával, hogy nem élt jogorvoslattal a megállapítások ellen, passzív módon maga is hozzájárult az jogerőre emelkedéséhez.

[34] Tévesnek tartotta az alperes jogértelmezését, amellyel a Cstv. 33/A. §-a szerinti hitelező fogalmát a tényállás megvalósításának időpontja alapján a Cstv. 3. § (1) bekezdés ca) pontjára szűkíti. Rámutatott arra, hogy a Cstv. 33/A. §-a a vezető tisztségviselőtől nem a Cstv. 3. § (1) bekezdés ca) pontja szerinti hitelezők, hanem minden hitelező érdekeinek figyelembevételével való eljárást kívánja meg. Hivatkozott arra, hogy a töretlen bírói gyakorlat szerint hitelező alatt nem csak azokat a hitelezőket kell érteni, akiknek a követelése már fennállt a vagyoncsökkenést eredményező szerződés vagy nyilatkozat megtételekor, hanem valamennyi hitelezőt, akitől a felszámolási vagyon elvonásra került.

[35] Az alperes fellebbezése folytán az ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése, ennél fogva a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes egészében bírálta felül.

[36] A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

[37] Az elsőfokú bíróság az elé tárt bizonyítékokat értékelve rögzítette az általa megállapított tényállást és az abból levont következtetéseit. A Fővárosi Ítéltábla azonban a tényekből levont jogi következtetéseivel és döntésével nem értett egyet.

[38] A felperes a megismételt eljárásban módosított keresetében megállapítási keresetet terjesztett elő az adós társaság utolsó bejegyzett ügyvezetőjével szemben a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében megfogalmazott felelősségi szabály első és (másodlagosan a) második fordulatra alapítottnak. A felperes elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós volt ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona 4.971.699 forinttal csökkent. Másodlagosan annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós volt ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el és emiatt a hitelezők követeléseinek teljes (25.557.354 forint) mértékben történő kielégítése megghiúsulhat.

A felperes a kereseti kérelmeit látszólagos tárgyi keresethalmazatként terjesztette elő. A keresetek sorrendiségét illetően az elsőként megjelölt, a felelősségi törvényi tényállás első fordulatra alapított kereseti kérelmet kellett először vizsgálni és csak ennek sikertelensége esetén kerülhetett sor a második fordulat szerinti kereset érdemi vizsgálatára.

[39] A keresetek elbírálására a felszámolási kérelem benyújtásakor hatályos csődtörvényi rendelkezések irányadók: A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint a hitelező vagy – az adós nevében – a felszámoló a felszámolási eljárás alatt keresettel kérheti a 6. § szerint illetékes bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat. E bekezdés alkalmazásában a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó tevékenységnek minősül az is, ha a vezető elmulasztotta a környezetkárosodás megelőzésére, a környezetkárosítás abbahagyására, illetve a kármentesítésre vonatkozó, jogszabályban meghatározott kötelezettségeket, és ennek következtében a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges.

A (2) bekezdés szerint a gazdálkodó szervezet vezetőjének minősül az a személy is, aki a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt.

A (3) bekezdés szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosság mellett látniuk kellett, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

A (4) bekezdés szerint mentesül a felelősség alól a vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, illetve az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve (döntéshozó szerve) intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

[40] Az adós vezető tisztségviselőjének felelőssége a fenti szabályozás helyes értelmezése szerint akkor állapítható meg, ha a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében rögzített valamelyik törvényi tényállás összes eleme igazoltan fennáll, az alperes pedig a felelősség alól eredményesen nem tudja kimenteni magát [Cstv. 33/A. § (4) bekezdés].

[41] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése határozza meg azt a három anyagi-jogi tényállást, amely a vezető felelősségének alapját képezheti. A keresetét erre alapító felperes e jogalapra hivatkozással egyben az érvényesíteni kívánt jogot is megjelöli [Pp. 7. § (1) bekezdés 8) pont]; ezt követően elő kell adnia a kereseti kérelmet megalapozó tényeket, továbbá az érvényesíteni kívánt jog, a tényállítás és a kereseti kérelem közötti összefüggés levezetésére vonatkozó jogi érvelést [Pp. 170. § (2) bekezdés b), c) és d) pont]. A kereset tehát akkor teljes, akkor bírálható el, az alperes pedig szintén akkor kerül abba a helyzetbe, hogy az előadottakkal szemben védekezhessen, ha a felperes a vezetőnek felróható konkrét magatartás előadása mellett logikai zárt láncolatban levezeti az azzal összefüggésben bekövetkezett okozatot (az adós vagyonának csökkenését, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulásának a veszélyét).

[42] A Pp. 265. § (1) bekezdése szerint a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el, a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményét is ez a fél viseli.

[43] A bíróság a Pp. 342. § (1) bekezdése szerint a kereseti kérelmekhez kötve van, így döntése nem terjedhet túl a felperes által érvényesített jog alapjául előadott tényeken, amelyhez a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alkalmazása szempontjából elválaszthatatlanul hozzá tartozik a vezető tisztségviselő magatartása és az azzal okozati összefüggésben álló következmény is, azaz az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető tények előadása is.

[44] A felperes keresetét elsődlegesen a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első fordulatra, másodlagosan a második fordulatra alapította, ezért mindkét kérelemmel összefüggésben köteles volt előadni a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt törvényi tényállást megvalósító tényeket pontosan megjelölve. A második fordulat esetében olyan aktív vagy passzív magatartást kellett volna megneveznie, amelynek következtében a hitelezői igények kielégítése más okból, mint a vagyonszökkenés, teljes mértékben megghiúsulhat. Ezzel szemben a felperes mindkét kereseti kérelme alapjául azonos történeti tényállást adott elő, alperesi károkozó magatartásként az adósságrendezési megállapodás megkötését, következményként a megállapodás alapján a tagnak juttatott ingóságok miatt bekövetkezett adósi vagyonszökkenést jelölte meg.

[45] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első fordulata alapján megalapozottnak találta.

[46] E körben azt helytállóan állította meg, hogy az adós felszámolás alá került, a felszámoló jogosult volt az adós nevében keresetindításra, a kereset benyújtásakor a felszámolási eljárás még nem fejeződött be, az adósnak a cégnyilvántartásba bejegyzett utolsó ügyvezetője az alperes volt.

[47] A felelősségi törvényi tényállás első fordulatra alapított kereseti kérelem esetében az elsőfokú bíróság helyesen terhelte a teljes bizonyítási kötelezettséget a felperesre, tekintettel arra, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alkalmazásának nem volt helye.

[48] A felperes a hitelezői érdekeket sértő, vagyonsökkenést eredményező magatartásként az adós és tagja, tag2 között 2020. május 4-én létrejött „adósságrendezést” jelölte meg. A törvényi tényállás egyes elemei megvalósulását tehát ezen magatartás időpontjának tükrében kellett vizsgálni. Ennek megfelelően kiemelkedő jelentőséggel bírt, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete már a szerződéskötés 2020. május 4-ei időpontja előtt bekövetkezett-e. A felperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete kezdő időpontját az adósságrendezési megállapodás létrejöttét megelőző időpontban, 2020. április 8. napjában határozta meg, amikor is az adós ellen folyó adóhatósági eljárásban az alperes átvette a NAV ellenőrzés megállapításait tartalmazó vizsgálati jegyzőkönyv száma számú vizsgálati jegyzőkönyvet.

[49] A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet akkor következik be, amikor az adós a tartozásait likvid vagyon hiányában nem képes kifizetni (objektív feltétel) és erről a vezető tisztségviselő tudomást szerzett, vagy gondos eljárás esetén tudomást kellett volna szereznie (szubjektív feltétel).

[50] Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezte a vezetői felelősség megállapítása szempontjából alapvető jelentőséggel bír, mivel a fenyegető helyzet és a felszámolás elrendelése között tanúsított vezetői intézkedés vagy mulasztás értékelhető csak a felelősséget megalapozó magatartásként.

[51] Az elsőfokú bíróság a felperes által megjelölt időponttal egyezően határozta meg az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete kezdő időpontját, amit azzal indokolt, hogy az adós aktív vagyona (a társaság pénzeszköze és követelésállományából álló forgóeszköze) sem a 2019. évben, sem 2020. évben nem érte el az adós egy éven belüli kötelezettségeinek (rövid lejáratú kötelezettségek) összegét.

[52] A 2019. évi mérlegadatok alapján valóban azt lehetett megállapítani, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete a mérleg fordulónapján 2019. december 31. napján az adós pénzügyi helyzetének likviditási hiánya miatt fennállt, hiszen 317.000 forint forgóeszközzel szemben 6.030.000 forint rövid lejáratú kötelezettség állt. Az adós esedékes tartozásainak összege tehát 2019. december 31-én meghaladta a társaság likvid vagy likvidd

tehető vagyonát. A bíróság elé tárt adatok szerint azonban ekkor, illetőleg 2020. július 4-ig csak egy hitelezője volt az adósnak, az egyedüli tagja. Ez a helyzet pedig úgy állt elő, hogy a büntető eljárásokban kényszerintézkedés alá vont adósi számlák zárolása folytán a tag adott kölcsönöket az adós cég működéséhez.

[53] Ezzel szemben az elsőfokú bíróság úgy érvelt, hogy a hitelező fogalmát a kialakult bírói gyakorlat szerint nem lehet szűkítően alkalmazni. Tényszerű megállapította, hogy az adóhatóság 2020. április 8-án ugyan még nem hozta meg az adófizetési kötelezettséget megállapító határozatot, mégis az alperes terhére értékelte azt, hogy a 2020. április 8-án kézbesített jegyzőkönyvben foglaltak ellenére az adós az adóhatóság követelését nem vitatta. Úgy ítélte meg, hogy az alperes az adósságrendezési megállapodás megkötésekor az alperes nem az óvatosság elve szerint járt el, a megállapodás megkötése mint vagyonszökkentő magatartás nem szolgálta teljes körűen a hitelezők érdekét, mert ennek következtében az adós vagyona 4.971.699 forinttal csökkent.

[54] Az ítéltábla álláspontja szerint a jelen jogvita elbírálásakor nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy az adósságrendezési megállapodás megkötésekor, 2020. május 4-én – a rendelkezésre álló adatok szerint – az adósnak más tartozása, rövid lejáratú egyéb kötelezettsége nem volt, mint a taggal, tag2ral szemben fennálló tagi kölcsöntartozása. Ebben az időpontban sem a NAV, sem a Magyar Állam nem minősült az adós hitelezőjének. Az adósságrendezési megállapodás szerint a tag az összes követelése kiegyenlítéseként elfogadta a 4,9 millió forintba értékelt ingóságokat, ezek átadásával tehát az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete megszűnt, hiszen az adósnak nem volt más hitelező felé fennálló fizetési kötelezettsége.

[55] A Cstv. 3. § (1) bekezdés c) pont ca) alpontja szerint a csődeljárásban és a felszámolási eljárásban – a felszámolás kezdő időpontjáig – hitelező az, akinek az adóssal szemben jogerős és végrehajtható bírósági véglegessé vált és végrehajtható hatósági határozaton vagy más végrehajtható okiraton alapuló nem vitatott vagy elismert, lejárt pénz-, vagy pénzben kifejezett vagyoni követelése van.

[56] A felperes azt állította, hogy a NAV azzal, hogy 2020. április 8-án megküldte az adós részére az adóvizsgálat megállapításairól szóló jegyzőkönyvet, az adós hitelezőjévé vált. Az elsőfokú bíróság a hitelező fogalmának téves értelmezésével ezt a felperesi érvelést elfogadta.

Az ítéltábla álláspontja ezzel szemben az, hogy a NAV csak akkor vált az adós hitelezőjévé, amikor az adóellenőrzés során tett megállapítás alapján az adóbírságot és egyéb jogcímű követeléseit határozatban megállapította, a határozatot az adós átvette, a határozat jogerőre emelkedett és a megfizetésre biztosított teljesítési határidő eltelt. Az adóhatóság tehát a az adóhatósági határozatban előírt fizetési kötelezettség teljesítési határidejének leteltét követően vált az adós hitelezőjévé. Az adóhatóságnak az adóellenőrzés ténymegállapításai alapján még nem volt sem jogerős és végrehajtható határozaton alapuló, sem lejárt követelése, az csak a kiszabással, illetve teljesítési határidő lejártával vált az adóst terhelő tartozássá. Az adóhatóság ténymegállapításait tartalmazó ellenőrzési jegyzőkönyv alapján ugyan

számíthatott az alperes arra, hogy az adósnak az adóhatóság fizetési kötelezettséget ír elő, de ennek sem mértékét, sem lejáratát nem ismerhette. Az adóhatóság tehát a megállapodás megkötésének napján még nem volt az adós hitelezője.

[57] A felperes által hivatkozott, a büntetőeljárásban alkalmazott kényszerintézkedésekre tekintettel a Magyar Állam „hitelezői” státusza sem volt ebben a vizsgált időpontban megállapítható. A lefoglalás és a zár alá vétel a büntetőeljárás során azt a célt szolgálja, hogy biztosított legyen az ellentétele a jövőben esetlegesen kiszabott büntetésnek, illetve bűnügyi költségnek. Az adós felszámolási eljárásában feltehetően sor került a bűnügyi hitelezői igény bejelentésére (azzal együtt, hogy a zár alá vett vagyon bekerült a felszámolási vagyonba). E tényre abból a körülményből lehetett következtetni, hogy a felszámolási bíróság a jelenleg eljáró felszámolót e tisztségre kijelölte. A megállapodás megkötésekor azonban még a Magyar Állam sem volt az adós hitelezője, az csak akkor lett, amikor az adóhatóság az állam képviselőjében az ideiglenes bűnügyi hitelezői igényt a felszámolónak bejelentette.

[58] Mivel a perben más adat nem merült fel, azt lehetett megállapítani, hogy amikor a vizsgált megállapodást a felek megkötötték, az adósnak a tagján kívül nem volt más hitelezője. Az adósságrendezési megállapodás a tagi kölcsön teljes kiegyenlítésének módjáról rendelkezett.

[59] Az ítéltábla az adósságrendezési megállapodás megkötésekor fennálló összes körülmény mérlegelésével ezért arra a következtetésre jutott, hogy az adósságrendezési megállapodás a megkötése napján megszüntette az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetét. Ez az intézkedés az alperesi ügyvezetőnek azért nem róható fel, mert „hitelezői érdekeket” nem sértett, hiszen az egyedüli tagon kívül ekkor az adósnak nem volt más hitelezője, így ez a magatartás kárfelelősséget nem alapozhat meg.

[60] A kereset alapjául szolgáló tények bizonyításához a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt törvényi tényállást alkotó valamennyi eleme együttes fennállásának az igazolása szükséges és ezeknek a feltételeknek az együttségéből következik, hogy bármelyikük hiányában a kérelem teljesítésének feltételei sem állnak fenn. Felróható magatartás hiánya miatt az alperes felelősségének megállapítására nem kerülhetett sor, ami a felperes elsődleges keresetének elutasítását vonta maga után.

[61] A jelen másodfokú eljárásban az elsődleges kereset elutasítására tekintettel az eljárás tárgyát képezte a második fordulat szerinti felelősségi tényállás vizsgálata is. A felperes a felelősségi tényállás első- és második fordulatára alapított kereseti kérelmeit megalapozó eltérő kereseti tényállást nem adott elő. Az elsődleges keresete esetében állított adósságrendezési megállapodás megkötése nem minősíthető a vagyonszökkenésen kívüli „más oknak”, ezért a másodlagos kereseti jogállítással nincs összhangban. Ugyanazon magatartás nem okozhat két eltérő következményt. Az ítéltábla a másodlagos, a felelősségi

tényállás második fordulatára alapított kereseti kérelem esetében csak azt tudta megállapítani, hogy a felperes nem adott elő olyan másik magatartást, amellyel közvetlen oksági összefüggésben a hitelezői igények kielégítése teljes mértékben meghiúsulhatott, ez pedig a másodlagos kereseti kérelem elutasításához vezetett.

[62] A fent kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében megváltoztatta és a keresetet elutasította.

[63] A fellebbezés eredményes volt, a kereset elutasítása következtében a felperes az első- és másodfokú eljárásban is pervesztes lett, erre tekintettel az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezéseit is meg kellett változtatni, ezért a Pp. 364. § utaló rendelkezése alkalmazásával irányadó 81. § (1) és (2) bekezdése, a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint az alperes költségeit a felperes köteles megtéríteni. A másodfokú bíróság a felperes részéről megfizetendő, az alperest megillető ügyvédi munkadíjból álló perköltség összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1)-(3), (5)-(6) bekezdése alapján kifejtett munkával arányban állóan mérlegeléssel határozta meg, amely az elsőfokú eljárás során 250.000 forintból, továbbá a hatályon kívül helyező határozatban megállapított 125.000 forintból és a megismételt másodfokú eljárásban megállapított 125.000 forintból tevődött össze és ehhez járul az áfa összege; valamint másodfokú perköltségként a pervesztes felperes köteles megfizetni az alperesnek a 48.000 forint (az első másodfokú eljárásban) lerótt fellebbezési illetéket is.

[64] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés v) pontja alapján tárgyi illetékfeljegyzési jogos, így a felperes mentesült a 36. 000 forint kereseti illeték előzetes megfizetése alól, eljárásbeli veszteségére tekintettel azonban köteles azt az állam részére megfizetni a Pp. 101. § (1) bekezdés és az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján. Tájékoztatja az ítéltábla a felperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett azonosító számát. Az illeték megfizetésének módjáról szóló tájékoztatás a 26/2022. (X. 6.) IM rendelet 1. § (2) bekezdésében módosított, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és az állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 32/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésén alapul.

[65] Az Itv. 51. § (1) bekezdése alapján az alperes (a második másodfokú eljárásban) mentesült az illeték ismételt megfizetése alól, ezért az általa megfizetett 48.000 forint fellebbezési illetéket az állami adóhatóságtól visszaigényelheti az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontja értelmében.

Dr. Volein Anna s.k.

a tanács

elnöke

Dr. Kovács Mária s.k.
Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró
bíró

A kiadmány hitelül: